

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 160.

Συνδρο. ἑτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῶν » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῶ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδέναν, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

ΚΑΡΧΑΡΙΑΙ.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Καρχαριῶν περιλαμβάνει διάφορα γένη καὶ εἶδη, ὅλα σαρκοφάγα· πολλὰ τούτων φθάνουσιν εἰς μέγεθος 35—36 ποδῶν. Εἶναι δὲ ζῶα τολμηρὰ, ἰσχυρὰ, καὶ ταχύπλοα, καὶ εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν ὅ,τι ἢ τίγρις εἰς τὴν ξηρὰν προσβάλλουσι δὲ ὄχι μόνον μικρότερα εἶδη ὀφθαλμίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς φαλαίνας, τύποντες αὐτὰς διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτῶν.

Ἀνομοίως δὲ πρὸς ἄλλα ὀφάρια τὰ καρχαρία ἔχουσι τὴν ἄνω διαγώνια πολὺ προέχουσαν τῆς κάτω, ὥστε τὸ στόμα, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, ἀνοίγει οὐχὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἀλλ' ὀπισκάτω· τοῦτο εἶναι ἀγαθὴ προμήθεια τῆς φύσεως, διότι πρὸς σύλληψιν τῆς λείας ἢ τῆς τροφῆς αὐτοῦ ὁ καρχαρία εἶναι ἡναγκασμένος νὰ γυρίσῃ ἀνάσκιλα, τοῦτο δὲ δίδει πολλάκις καιρὸν εἰς τὰ καταδιωκόμενα ἀπ' αὐτὸν νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον· κύνες καὶ ἄνθρωποι προσβληθέντες ὑπὸ καρχαριῶν, δι' ἐπιτηδεύου κινήματος κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐστρέφετο ὁ διώκτης των, κατάρθρωσαν νὰ διεκφυγῶσι τὸν ἐλεθρον. Τόσην ἰσχὺν ἔχει τὸ δάγκασμα τῶν ἀνεπτυγμένων καρχαριῶν, ὥστε δύνανται ν' ἀποκόψωσιν ἐν μέλος τοῦ ἀνθρώπου δι' ἑνὸς μόνου δαγκάσματος!

Καρχαρίας συλληφθεὶς δι' ἀγγύστρου.

Ἄλλ' ὅμως ἔχουσι καὶ οἱ καρχαρία τοὺς ἑχθροὺς των, ἐνὸς τῶν ὁποίων τρέμουσιν, ὅπως τὰ κουνέλια ἔμπροσθεν ὄψεων. Οἱ θανάσιμοι οὗτοι ἑχθροὶ των εἶναι αἱ χελῶναι, εἰς τὴν

ἐμφάνισιν δ' αὐτῶν οἱ καρχαρία γίνονται ἀφαντοὶ· ἀλοιμόνοιοι δὲ εἰς τοὺς ὄσοι πιασθῶσιν ἀπ' αὐτὰς ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κατακοιμᾶται.

Οἱ καρχαρία ἀκολουθοῦσι πολλάκις τὰ πλοῖα καὶ τὰ ἀτμόπλοια ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἀρκοῦμενοι εἰς τὰ περισεύματα τῶν φαγητῶν, τὰ ὅποια ῥίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν· ἐὰν δὲ συμβῇ νὰ πέσῃ ἀνθρώπος τις εἰς τὴν θάλασσαν τότε ὁ θάνατος αὐτοῦ εἶναι ἀφεύκτος.

Οἱ ναῦται πιστεύουσιν, ὅτι οἱ καρχαρία προαισθάνονται τὸν θάνατον· ὁσάκις τις εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὸ πλοῖον, ἀκολουθοῦσι μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θέλωσιν εὐωχηθῆ, ὅταν ἀποθάνῃ καὶ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τὰ πλοῖα καρχαριῶν συχνάκις συλλαμβάνονται τινεὶ δι' ἀγρίστρων προσδεδεμένων εἰς ἰσχυρὸν σχοινίον, ἢ καὶ λεπτὴν ἄλυσιν, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, ἀφοῦ δὲ ἀνασυρθῶσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἢ πρῶτη φροντίς τῶν ναυτῶν εἶναι ν' ἀποχωρίσῃ τὴν οὐρανὸν, διὰ πελέκειος, διότι δι' αὐτῆς δύνανται νὰ ἐπιφέρῃ κακίην πλῆγην εἰς τὸ σῶμα τοῦ εὐρεθέντος πολὺ πλησίον.

Ὁ Καρχαρίας γεννᾷ οὐχὶ ὡς, ὅπως οἱ ἄλλοι ἰχθῦς, ἀλλὰ νεογνά, ἔχει κρέας ἀρκετὰ τρυφερόν καὶ νόστιμον, τὰ δὲ πτερυγία του μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν νόστιμου ζωμοῦ. Οἱ Καρχαρίαὶ ἀπαντῶνται εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας ἰδίως ὅμως ἐκεῖ ὅπου τὰ μικρότερα ὀψάρια, ὡς λ. χ. αἱ βέγγαι ἐναποθέτουσι τὰ ὠά των, καὶ κἀμῶνσι μέγαν ἀφανισμόν εἰς αὐτά.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Δὲν ἔφθασαν ὅμως νὰ ἀπολαύσῃ ἐπὶ πολὺ τὸν εὐεργετικὸν ὕπνον, διότι ἡ γραία Μαργαρίτα πλησιάζουσα, τὸν ἐκούντησε λέγουσα, «Ἐνύκτωσε πλέον· τὸ λοιπὸν σηκώθητι καὶ ἄφες με νὰ λύσω τοὺς πόδας σου.»

Ὁ Ἑρρίκος ὑπήκουσεν, ἀφοῦ δὲ τοῦ ἔλυσε τοὺς πόδας, ἔφερε σπόγγον καὶ ἄλειψε τὰς κνήμας καὶ τὰ μαλίσά του μὲ ὑγρὸν τι μαῦρον, τὸ ὁποῖον ἔκαμει ἀμφοτέρω τὸσον μαῦρα, ὅσον καὶ τὰ τῶν ἀθιγγάνων παιδιῶν, μόνον δὲ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του τὸν διέκρινον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

«Εἶσαι ἔτοιμος;» ἀντήχησε διὰ τοῦ σπηλαίου ἡ σκληρὰ φωνὴ τοῦ Μαυροθοδωρῆ.

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ἡ γραία Μαργαρίτα.

«Ἐμπρὸς λοιπὸν,» ἔκραξεν ὁ ἀρχηγός. «Σὺ δὲ Ἑρρίκε ἔλα πρὸς ἐμὲ, καὶ μὴ ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τοῦ πλάγι μου, ἄλλως, ἀφοῦ ἐπιστρέψωμεν, θὰ ἐπισκεφθῆς πάλιν τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην τρύπαν!»

Τὸ ταλαίπωρον παιδίον ἔσπευσε πρὸς τὸ πλάγι τοῦ σκληροῦ του κυρίου καὶ πιάσαν αὐτὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἐπορεύετο μὲ αὐτὸν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου.

Ἡ Μαργαρίτα ἠκολούθει· ἐπιθύρισε δὲ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγοῦ, «Μὴ φέρεσαι σκληρὰ πρὸς τὸ παιδίον, διότι ἦτο πολὺ ἡσυχον καὶ εὐπειθές.»

«Περὶ τούτου θὰ ἴδωμεν ἀπόψε,» εἶπεν ἐκεῖνος. «Ἐὰν φερθῇ καλῶς τώρα, θὰ ἦναι καλλίτερα δι' αὐτὸν εἰς τὸ μέλλον, καὶ δὲν θὰ θαίρνεται τόσον συχνά. Ἀκούεις τί λέγω, παιδί;»

Ὁ Ἑρρίκος ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ὑποταγῆς, ἐνῶ συγχρόνως ἔρριψε βλέμμα ἐντρομον πρὸς τὸν τραχὺν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις ἡγάλλετο κατατρομάζων τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο παιδίον.

«Λοιπὸν, ἔμπρὸς.» Ἀς μὴ χάνωμεν καιρὸν, διότι αἱ νύκτες τώρα εἶναι μικραί.»

Οἱ Ἀθιγγανοί, δέκα πέντε τὸν ἀριθμὸν, ἔπесαν πρόμυτα καὶ ἀνὰ εἰς ἐσῶρθη ἐπὶ τῆς κοιλίας του ἔξω τοῦ σπηλαίου, διότι ἡ δπη ἦτο τόσον στενὴ, ὥστε ἄλλως

πὼς ἡ ἐξόδος ἦτο ἀδύνατος. Ὁ Ἑρρίκος ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα των, καὶ μετ' αὐτὸν ἐξῆλθεν ὁ ἀρχηγός, ἀφήσαντες εἰς τὸ σπήλαιον τὴν γραίαν Μαργαρίταν καὶ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη μικρά καὶ ἀνίκανα πρὸς τοιαύτας νυκτερινὰς ληστρικὰς ἐκδρομὰς.

Εὐθὺς ἀφοῦ ὁ Ἑρρίκος εὗρέθη εἰς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα, ὁ Μαυροθοδωρῆς ἔρριπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κάλυμμα, τὸ ὁποῖον ἐσχέπασεν ἐντελῶς τὸ πρόσωπόν του, ἔπειτα τὸν ἔλαβεν εἰς τὸν ὤμὸν του· διότι οἱ λησταὶ ἐλάμβανον πᾶσαν προφύλαξιν ἀνάγκαιαν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἑρρίκον ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίσῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ σπήλαιον· ὥστε ἐὰν ποτε συνελαμβάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, νὰ μὴ δύναται νὰ προδώσῃ τὸν κρυφῶνά των τοῦτον. Μετὰ πορείαν ἡμισίας ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον δάσους τινός· ὁ Ἑρρίκος τότε ἐπέστη πάλιν ἐπὶ τῶν ποδῶν του, τὸ δὲ κάλυμμα ἀφῆρέθη ἀπὸ τοῦ προσώπου του.

«Τώρα,—εἶπεν ὁ Μαυροθοδωρῆς εἰς τοὺς συντρόφους του,—θὰ σᾶς εἴπω ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά μας· ἐὰν δὲ ὅλοι σεῖς ἦσθε τολμηροὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ ὡς ἐγὼ, δυνάμεθα νὰ κερδήσωμεν λαμπρὰν λείαν τὴν νύκτα ταύτην. Χθὲς ἐπέτυχον νὰ μάθω ποῦ ὁ κόμης τῆς Ροσεμβούργης φυλάττει τοὺς θησαυροὺς του. Ὁ πύργος του ἀπέχει μόνον μίαν ὥραν ἀπ' ἐδῶ, ἐὰν δὲ θέλωμεν, δύναται νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς μας ἀπόψε. Ἐὰν ἐπιτύχωμεν νὰ πάρωμεν τοὺς θησαυροὺς, δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη νὰ ὑπάγωμεν πλέον εἰς τὸ σπήλαιόν μας· ὅλοι θὰ ἦμεθα πλοῦσιοι, καὶ δυνάμεθα νὰ περιηγούμεθα εἰς τὸν κόσμον ὅπως μᾶς ἀρέσει, διότι δὲν θὰ δυνηθῇ ποτε κανεὶς νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ. Εἰσθε λοιπὸν πρόθυμοι νὰ ριψοκινδυνεύσητε;»

«Ὅλοι ἀπεκρίθησαν μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς, ὁ δὲ ἀρχηγός ἤρχισε τότε νὰ βάλῃ εἰς τάξιν τὰ σχέδιά του. Καὶ πρῶτον μὲν διώρισε δύο ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ λάβωσι τὴν πλησιεστάτην ὁδὸν πρὸς τὸν πύργον, διὰ νὰ ἴδωσιν, ἐὰν τὰ πάντα ἦσαν ἀσφαλῆ, ἐνῶ οἱ λοιποὶ θὰ ἐπροχώρουν πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ δάσους, τοῦ ὁποῖου τὸ τελευταῖον ἄκρον ἔκειτο πολὺ πλησίον τῶν τειχῶν τοῦ πύργου. Ἡ ἀτραπὸς δὲ τοῦ πυκνοῦ δάσους ἦτο πολὺ δύσκολος, ὁ δὲ πτωχὸς Ἑρρίκος περιεπάτει βαδίζων πλησίον τοῦ Μαυροθοδωρῆ, προσπαθῶν νὰ φθάσῃ αὐτὸν εἰς τὴν κατεσπευσμένην πορείαν του, ἂν καὶ ἐσκόνταπτε πολλάκις καὶ ἔπιπτε, διότι ἐνεθυμῆτο τὴν τρομερὰν ἐκείνην τρύπαν, καὶ ἀντριχίαζεν, ἕως οὗ ἐφάνησαν ἐπὶ τέλους τὰ ὑψηλὰ τοῦ πύργου τεῖχη ὑψούμενα εἰς τὸ φῶς τῶν ἀστέρων.

Οἱ λησταὶ ἐσταμάτησαν τότε, ὁ δ' ἀρχηγός ἐκάλεσεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς προσκόπους διὰ συρίγγματος καὶ τοὺς ἠρώτησεν, ἐὰν ὅλα εἶχον καλῶς.